

Γένεσις κεφ. 1-2

Ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου καί τοῦ ἀνθρώπου

Ἡ Ἄννούλα μόλις τελείωσε τήν Γ΄ Δημοτικοῦ. Πῶς καί πῶς περίμενε αὐτό τό καλοκαίρι, γιατί ἐπιτέλους θά μπορούσε νά πάει στήν κατασκήνωση τοῦ κατηχητικοῦ της! Ἄκουγε τόσα ἀπό τά μεγαλύτερα παιδιά...

(Δείχνουμε τήν προβολή: «Εἰκόνες τῆς φύσης - Κατασκήνωση», βλ. ὀπτικοακουσικό ὑλικό).

Ἀπό τήν ὥρα πού πάτησε τό πόδι της ἡ Ἄννούλα στήν κατασκήνωση δέν σταμάτησε νά θαυμάζει. Τί χαρούμενη ζωή! Τί πανέμορφο καί τό μέρος! Γεμάτο λουλούδια εὐωδιστά, πεταλοῦδες πολύχρωμες πού πετοῦσαν ἀνάμεσά τους, δένδρα πολλά πού χάριζαν σ' ὅλους τούς καρπούς καί τή σκιά τους, σκιουράκια χαριτωμένα πού πηδοῦσαν στά κλαδιά τους. Ἡ κατασκήνωση ἦταν στήν καταπράσινη πλαγιά ἑνός βουνοῦ μέ δροσερές πηγές καί νερά. Ὅταν κοιτοῦσες ψηλά πρὸς τήν κορφή, ἔβλεπες ἀετούς νά σχίζουν μέ τά μεγάλα τους φτερά τόν καταγάλανο οὐρανό. Κι ὅταν κοιτοῦσες χαμηλά, ἔβλεπες μία πανέμορφη λίμνη μέσ στήν ἀπέραντη πεδιάδα. Ἡ πρώτη μέρα τῆς Ἄννούλας πέρασε ὅλο ἐκπλήξεις.

Ἐνα βράδυ μαζί μέ τά παιδιά τῆς σκηνῆς της καί τήν ὀμαδάρχισσα, μετά τή βραδινή προσευχή, ἐπειδή εἶχε μία ὑπέροχη πανσέληνο, κάθισαν ἔξω ἀπ' τή σκηνή τους καί τραγούδησαν ἀπαλά τραγούδια.

Ἐπειτα, μέσα στήν ἡσυχία τῆς νύχτας σήκωσαν τό κεφάλι ψηλά κι ἄρχισαν νά κοιτοῦν τό ὄλοστρόγγυλο φεγγάρι καί νά μετροῦν τ' ἀστέρια.

«Ἄχ, κυρία», ζέσπασε ἡ Ἄννούλα, «εἶναι τόσο ὑπέροχα! Πόσο ὁμορφα τά ἔχει κάνει ὅλα ὁ Θεός!».

«Ναί, ναί!» συμφώνησαν ἐνθουσιασμένα καί τ' ἄλλα κορίτσια. «Εἶναι τέλεια ὅλα!».

Ἀγιογραφική διήγηση

- Καί νά φαντασεῖτε, παιδιά, εἶπε ἡ ὀμαδάρχισσα, ὅτι κάποτε δέν ὑπῆρχε τίποτε ἀπό ὅλες αὐτές τίς ὁμορφιές πού βλέπουμε στή φύση. Ἀπολύτως τίποτε!

- Τότε πού δέν ὑπῆρχαμε οὔτε ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι, ἔ κυρία; εἶπε ἡ Ἐλενίτσα πού θά πήγαινε Ε' τάξη.

- Ναί, τότε.

- Οὔτε ὁ Θεός ὑπῆρχε, κυρία; ρώτησε ἡ Μαρία, ἡ συμμαθήτριά της Ἄννούλας.

- **Ὁ Θεός ὑπῆρχε ἀπό πάντα¹**, Μαρία. (Δείχνουμε τήν προβολή: «Ἡ ἑξαήμερος δημιουργία», βλ. ὀπτικοακουσικό ὑλικό). Ὅπως μᾶς λέει ἡ Ἁγία Γραφή, ἐπειδή θέλησε νά φτιάξει τόν ἄνθρωπο, ὁ Θεός ἀποφάσισε νά δημιουργήσει ἕνα ὁμορφο περιβάλλον γιά νά τόν βάλει μέσα νά ζεῖ. Ἔτσι, μέσα σέ ἕξι μέρες, μέ ἕνα Του λόγο, ὁ παντοδύναμος καί γεμάτος ἀγάπη Θεός μας δημιούργησε ὅλα τά ὠραῖα πού βλέπουμε στόν οὐρανό καί στή γῆ. Ὅλα ὅσα ἀπολαύσατε στή φύση, παιδιά, στή διάρκεια αὐτῆς τῆς μέρας ἀλλά καί τώρα τή νύχτα.

- Καί τόν ἄνθρωπο, κυρία; ρώτησε ἡ Καλλιόπη.

- Ναί, μέσ στίς ἕξι μέρες εἶναι καί ἡ δική του δημιουργία².

- Κυρία, μᾶς τά λέτε μέ τή σειρά, σᾶς παρακαλοῦμε; εἶπε ἡ Ἄννούλα.

- Λοιπόν, παιδιά, ἄρχισε ἡ ὁμαδάρχισσά τους, αὐτή ἡ ὁμορφιά πού τώρα βλέπετε ψηλά δέν ὑπῆρχε. Ἐπικρατοῦσε, ὅπως σᾶς εἶπα καί στήν ἀρχή, ἀπόλυτο σκοτάδι. Χάος. Σιωπή. Καμιά κίνηση. Καμιά ζωή.

Πρῶτα ὁ Θεός δημιούργησε τούς ἀγγέλους.

Κατόπιν ἄρχισε τή δημιουργία τοῦ κόσμου (βλ. «*Ἡ Βίβλος*», σ. 14-15).

Τήν **πρώτη μέρα** ἀκούστηκε δυνατή ἡ φωνή τοῦ Θεοῦ: «Νά γίνει φῶς!». Καί ἐγινε φῶς. Κι ἀμέσως χωρίστηκε ἡ μέρα ἀπ' τή νύχτα.

Τή **δεύτερη μέρα** ὁ σοφός τεχνίτης, ὁ Θεός, ἔκανε τόν οὐρανό.

Τήν **τρίτη μέρα** ἔκανε τή θάλασσα καί τήν ξηρά κι ἔβαλε πάνω της ὁμορφα δένδρα καί λουλούδια.

Τούς πλανῆτες, τή σελήνη καί τ' ἄστρα, πού βλέπουμε τώρα, τά ἔφτιαξε τήν **τέταρτη μέρα**.

Τήν **πέμπτη μέρα** ἔκανε τά ψάρια καί τά πουλιά.

Καί τήν **ἕκτη μέρα** τά ζῶα τῆς ξηρᾶς. Τέλος, ὁ Θεός ἔπλασε μέ ἰδιαίτερη φροντίδα καί τόν ἄνθρωπο· τόν ἄνδρα, τόν Ἀδάμ, καί τή γυναίκα, τήν Εὐα.

Πρῶτα ἔπλασε τόν **Ἀδάμ**. Πῆρε χῶμα καί κάνοντάς τον πηλό ἔφτιαξε τόν ἄνδρα. Φύσηξε πάνω του τή θεϊκή Του πνοή καί ὁ Ἀδάμ ζωντάνεψε. Λίγο ἀργότερα ἔπλασε ὁ Θεός καί τήν **Εὐα**. Ἐριξε σέ γλυκό ὕπνο τόν Ἀδάμ, πῆρε ἓνα κομμάτι ἀπό τήν πλευρά του καί ἔπλασε τή γυναίκα, γιά νά εἶναι σύντροφός του. Ὁ Ἀδάμ καί ἡ Εὐα ὀνομάστηκαν **πρωτόπλαστοι**, ἐπειδή ἦταν οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι πού ἔπλασε ὁ Θεός. Ὁ ἄνθρωπος ἦταν τό πιό ὑπέροχο δημιούργημά Του, γιατί μιλά, σκέφτεται, νιώθει καί ἔχει ψυχή. Τήν **ἕβδομη μέρα** ὁ Δημιουργός ἀναπαύθηκε.

Ὁ Θεός, ἀφοῦ δημιούργησε τόν Ἀδάμ καί τήν Εὐα, τούς τοποθέτησε σό πιό ὁμορφο μέρος τῆς γῆς, στόν **Παράδεισο**, στόν κῆπο τῆς **Ἐδέμ** (βλ. «*Ἡ Βίβλος*», σ. 16-19). Ἐκεῖ ζοῦσαν εὐτυχισμένοι, συντροφιά μέ τόν Θεό καί δημιουργό τους ὡς τήν ὥρα πού -δυσ-

τυχῶς- ἀμάρτησαν κι ἔχασαν τόν Παράδεισο. Ἀλλά ἀκόμη καί τότε ὁ Θεός δέν ἔπαψε νά χαρίζει σούς ἀνθρώπους τή φροντίδα Του καί τό δῶρο τῆς φύσης.

Ὁ Θεός δημιουργός

Μέσα στήν ὁμορφη φύση, παιδιά, νιώθουμε πιό κοντά μας τόν Θεό καί τήν ἀγάπη Του. Τίποτε ἀπό ὅσα βλέπουμε γύρω μας δέν ἔγινε τυχαῖα ἀπό μόνο του. **Ὅλα τά δημιούργησε ὁ καλός Θεός.** Θαυμάζουμε τόν Δημιουργό μας, πού εἶναι τόσο δυνατός, παντοδύναμος, γεμάτος σοφία, πάνσοφος, κι ὅλος ἀγάπη! Ὅλα τά μπορεῖ, ὅλα τά κάνει τέλεια κι ὅλα αὐτά γιά χάρη μας! Ἄς εὐχαριστοῦμε τόν Θεό, παιδιά, σέ ὅλη τή ζωή μας γιά τό ὑπέροχο δῶρο τῆς δημιουργίας.

(Προτεινόμενο τραγούδι: «Πρός τόν Δημιουργό» ἀπό τή συλλογή χριστιανικῶν τραγουδιῶν «Πνευματικές Ὁδές Α΄», ἐκδ. «Χριστιανική Ἑλπίς» 2007, σ. 18).

**Ὅλου τοῦ κόσμου δημιουργός
εἶναι ὁ πάνσοφος καί δυνατός Θεός.**

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Προβολή: «Εἰκόνες τῆς φύσης - Κατασκήνωση».
2. Προβολή: «Ἡ ἑξαήμερος δημιουργία».
3. Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος.
4. Ζωγραφιά.
5. Προτεινόμενο παιχνίδι: «Γῆ, ἀέρας, θάλασσα».

Ύποσημειώσεις:

1. Άν τά παιδιά μᾶς ρωτήσουν πῶς εἶναι δυνατόν νά ὑπάρχει ἀπό πάντα ὁ Θεός, μπορούμε ἀπλά νά τοὺς ἀπαντήσουμε ὅτι αὐτό ἀκριβῶς σημαίνει «Θεός»: Αὐτός πού ὑπάρχει ἀπό μόνος Του (δέν Τόν ἔπλασε κανείς) καί ὑπάρχει ἀπό πάντα (προαιώνια).

2. Άν τά παιδιά εἶναι πολύ μικρά, μπορούμε νά παραλείψουμε τή λεπτομερῆ ἀναφορά τῶν ἡμερῶν τῆς δημιουργίας καί νά ἀναφέρουμε μόνο τά σχετικά μέ τή δημιουργία τοῦ Ἀδάμ καί τῆς Εὔας.